

A tanács nem engedi át a Stefániát bérház építésére.

Szeged, október 16. (Saját tudósítónktól.) Beszámolt a Szeged arról, hogy a város újabb házépítési akciója felkeltette a magántőke érdeklődését az építkezés iránt. Megírtuk, hogy egy külföldi pénzcsoport nagyobbarányu építkezésbe kíván kezdeni Szegeden és a várostól kér majd megfelelő belvárosi háztelekeket. Megírtuk azt is, hogy egy környékbeli gyáripari érdekeltség hasonló célból szintén telket akar kérni a várostól, még pedig a Stefánia-park gyermekjátszóterét szemelte ki egy háromemeletes bérpalota számára. Bármilyen üdvös lenne ez az építkezés úgy a munkanélküliség, mint a lakásínség enyhítése céljából, a belváros egyetlen gyermekjátszóterének feláldozása még is nagy ár lenne érte, hiszen akad a város belterületén más, alkalmas beépíthető háztelek is. A Szeged álláspontját a város tanácsa is magáévá tette, amennyiben a csütörtöki tanácsülésen kimondotta, hogy a Stefániát nem engedi át erre a célra.

A kérdéses gyáripari érdekeltség ugyanis beadványt intézett a tanácshoz, bejelentve komoly építési szándékát és a Stefánia gyermekjátszóterének, vagy pedig a Maros-utcai Kiskaszinó telké-

nek méltányos áron való átengedését kérte. Kötelezettséget vállalt arra, hogy az egyik telek átengedése esetén azon egy éven belül egy háromemeletes bérpalotát épít.

A tanácsülésen hosszú vita támadt a kérdés fölött. Végre az az álláspont alakult ki, hogy a város nem engedheti át a Stefániát, mert arra a város közönségének egészségügyi szempontból szűksége van. A Kiskaszinó telkét pedig a tanács nem tartja alkalmasnak arra, hogy azon építsék fel a háromemeletes bérpalotát, mert ez a telek tulkeskeny erre a célra. A tanács utasította a mérnöki hivatalt, hogy a város belvárosi üres telkei közül keressen ki egy olyan telket, amely megfelel a célnak. Azt szívesen átengedi majd az építésre hajlandó vállalatnak.

A mérnöki hivatal véleménye szerint a város Szentháromság-utca 43. számú telke a legalkalmasabb, amelyen van ugyan egy kis, árvíz előtt épült, dűledező lakóház, de annak lebontása — egyetlen lakó van benne — nem okozna nagyobb veszteséget.

Egy fajvédő és egy szocialista.

Budapest, október 16. (Saját tudósítónk telefonjelentése.) A nemzetgyűlés csütörtöki ülését 11 óra előtt öt perccel nyitotta meg Scitovszky Béla elnök. Jeleni, hogy Reisinger Ferenc, Hébel Ede és Vázsonyi Vilmos irásban jelentették be, hogy a házszabálymódosító 33. sz. bizottság tagságáról lemondanak. A megüresedett tagsági helyek betöltésére vonatkozólag csak később tesz javaslatot.

Ezután áttérnek a fővárosi törvényjavaslat tárgyalására. Az első szónok Wolff Károly, aki beszéde elején foglalkozik a szociáldemokrata párt részéről öt ért. támadásokról. Szerinte a főváros ügyét nem lehet elkülöníteni az államtól. A fővárosnak számolni kell a súlyos gazdasági helyzettel az állam hitelével.

— Mielőtt rátérne azon támadásokra, amelyek a keresztény községi pártot érték, csak azt kívánja megjegyezni, hogy bárki is jöjjön a keresztény községi párt után a főváros élére, azt csak neki köszönheti, hogy alkothat, mert őt takarították el a gazdasági romokat. Adatokat sorol fel a főváros régi zárszámadásaiból. Szerinte 1910-től a város zárszámadása csak három évvel zárt felesleggel, a többi deficitel. Rátér a külföldi kölcsönre és kijelenti, hogy 1917-től kezdve a liberálisok fővárosi uralma 270 millió aranykorona külföldi kölcsönt vett fel, tehát többel, mint az egész mostani országos kölcsön kitett. A főváros kiadásainak a fedezését csak a bevételek fokozásával lehetett elérni. A fedezetek tekintetében csak a kereseti adó jöhetett számba. Ő maga is elítéli

a forgalmi adó rendszerét, azonban ezt fenn kellett tartani, mert a főváros nem kreálhat új adókat.

Wolff beszédének további során élénk ellentmondások közben azt próbálja bizonyítani, hogy működésük első évében 350 millió korona felesleggel zárták le az évet. A gáz-, víz- és villanykérdés szoros kapcsolatban van a szénkérdéssel és mindaddig, amíg ezt a kérdést nem oldják meg, a közszolgáltatások ügyét sem tudják megoldani. Ami pedig az üzemet illeti, felemlíti, hogy az üzemek élén ma is ugyanazok állnak, akiket azelőtt még a demokráta neveztek ki. — A zsidókérdést a tények csinálják és az az agresszivitás, amely ma sem akar belenyugodni a megvárság érvényesítésébe. Nem akarja elhinni, hogy más-ként vége lehetne a harcnak, mint úgy, ha a magyarság gazdasági érdekeit kielégítik.

— A gyűlölet a tulsó oldalon tapasztalható. (Zaj és ellentmondás balról.) Amíg a tulajdonos nem mond a világ nemzeti tömörüléséről, addig nem hajlandók ők sem lemondani a keresztény polgárság önvédelmi eszközeiről. Wolff ezután a demokratauralmat akarja diskreditálni. Végül kijelenti, hogy minden törekvésük arra irányul, hogy Csonkamagyarország keresztény legyen. A javaslatot elfogadja. (Wolff Károlyt beszéde után a kormánypárti részéről számosan üdvözlük.)

Ezután Várnai Dániel szólal fel. Wolffék ki akarnak bujni a felelősség alól. (Tillakozás a keresztény községi pártban.)

Buday Dezső: Vállaljuk mindenért a felelősséget.

Várnai ezután kijelenti, hogy Bécs szocialista vezetősége sokkal jobban vezette a város ügyeit, mint Wolffék Budapestét. Fröhwrth Mátyás egyes kitételeit kritizálja és Friedrich István támadását a szocialisták ellen szellemi vakondtársnak nevezi. Felolvassa Wolff beszédét, amelyet a keresztény községi párt alakulásakor, 1920-ban mondott. Kérde, mit hoztak Wolffék a krisztusi szocializmusból? A főváros pénzügyei nem olyan rendezettek, mint amilyenek feltűnteték, mert hiszen akkor nem kellene egy pénzügyi diktátort állítani a főváros élére. Ezután a főváros szociálpolitikai működését bírálja. Kifogásolja, hogy iskolákat nem építettek és hogy az iskolákban bevitték a gyűlöletet.

Wolff Károly: A vallásosságot és házasszereteteit vittük be, ez Önöknek gyűlölet, de nekünk ez az állam pillére.

Az elnök két ízben is figyelmezteti Várnait, fejezze be beszédét, mert az idő előrehaladt. Várnai azonban tovább beszél, mire az elnök megvonja tőle a szót.

Az elnök az ülést öt percre felfüggeszti. A szünet után napirendi javaslatot tesz. Javasolja, hogy a legközelebbi ülést holnap délelőtt 10 órakor tartásák a mai napirenddel.

Saly Endre ezzel szemben azt javasolja, hogy a holnapi ülés első pontjával a rossz gazdasági helyzet megvitatását vegyék fel a napirendre.

Perlaky György az elnök napirendi javaslatának elfogadását kéri.

Nagy Vince Saly indítványának elfogadását kéri.

Fráter Pál az elnök napirendi javaslata mellett foglal állást. A többség a házelnök napirendi javaslatát fogadja el.

Ezután az elnök az ülést két óra után bezárja.

Ezer autó állta körül a Z. R. III.-at.

Newyorkból jelentik: A Z. R. III.-t félizenyegyor délelőtt vontatták be a hangárba. A bevontatásnál rengeteg tömeg volt jelen, több mint ezer autó állott a repülőtér körül. A léghajó tisztjeit a hangárok közelében levő épületekben helyezték el, míg a legénységnek felét az amerikai hadiengerézet, a másik felét pedig a Goodyear-társaság szállásolta el. A Z. R. III. egyébként Los Angeles nevet kapja.

Pénteken lesz a Fábán—Ulain párbaj.

A nemzetgyűlésen fölmerült Fábán—Ulain-affér fegyveres elintézése, miután Ulain most már harc képes, pénteken délelőtt fél 11 órakor fog megőrienni a Santelli-féle vívóteremben.

Furcsa népség.

Irta: Réti Ödön.

(18)

Kruspérné kisurran.

— Megtehetem! — felelt Oliva kurtán.

— Indulhatunk! — sietette Kopolcsy.

— Indulhatunk — ismételte a lány —, ha úgy tetszik, ha olyan sietős. Én faradt vagyok, gyöngye vagyok még, gondolhatja. A mamánál jó helyen van, a nagymama úgy örült neki, úgy szerette, rosszúl esnék neki, ha legalább egy éjjelre nem hagynánk nála... majd reggel aztán...

— Nem! — kiáltott Kopolcsy. Dobbanlott a lábával, mert ellanyhulni érezte bátorságát és elhatározását.

— Jól van — szólt Oliva —, mehetünk. Keze már a kilincsen volt. Elengedte. Visszaforult s lehanyatlott egy székre.

— Nem bírok.

— Akkor egyedül megyek. — És indult.

— Menjen... Kopolcsy úr... várjon, várjon!... Nem a mamánál van. A barátnőmnél van Erzsébetfalván.

Kapolcsy hátra fordult. Összeszorított öklökkel, körmeit a tenyerébe vágva ment a lány felé. Bántó, idegen hang szaladt ki a torkából.

— Oliva...

Láz égette, nyelve mint egy cserépdarab, fogai összeverődtek.

— Oliva! — Leborult a lány elé, fejét az ölébe hajlotta és sírt. Egész teste remegett a sírástól. — Hozd vissza... szeretem... a mi gyermekünk... kérlek, könyörgöm alázatosan... kis Olivám, kis hercegnőm... mindent

megteszek, amit kívánsz, elviszlek Velencébe, esküszöm, mindent amit parancsolsz... sokat keresek, sok pénzt... ölék érte, ha másképp nem...

Elhomályosodott szemmel, vonagló arccal, hüvelykujja körmét rágva hajolt föléje Oliva:

— Ne sírjon, ne legyen gyerek, ott van a barátnőmnél Erzsébetfalván. Reggel elhozom. Visszahozom. Elmegyünk érte mind a ketten.

— Igaz ez?

— Igaz. Holnap, kora reggel.

Kapolcsy megtörve, bágyadtan mondta utána:

— Holnap, kora reggel.

— Mihelyt a villamosok járnak — toldotta meg a lány.

— Látod Oliva — szólt Kopolcsy most már nyugodtabban — a szomszéd játékot hozott neki. — Felvette a csergetőt és csergetett vele.

— Majd holnap — szólt Oliva —, most álmos vagyok.

Kapolcsy az ágyra pillantott.

— Hol a hegedűm tokja?

Oliva megtántorodott.

— Szédülök — szólt —, hogy elszédültem. Gyöngye vagyok.

Borzalom remegtette meg Kopolcsy szívét. — Hol a hegedűm tokja? — ismételte, szemét a lányra függesztve.

— A tok?

— Az, igen!

— Én nem tudom.

— Mikor elmentem, a polcra tettem, rendben volt.

— A polcra?

— Igen, oda. A polcra tettem s mikor hazajöttem, a hegedűmet itt találtam az ágyon.

— Az ágyon?

— Láthatja.

— Látom, mit néznek rajta. Az ágyon van.

— Én a polcra tettem tokostól együtt.

— Ha odatette, vegye el onnan.

— Oliva!

— Hagyjon nekem békét!

Nem szóltak többet egymáshoz. Oliva lefeküdt az ágyba, Kopolcsy a pamlagra, a megszokott helyére. Oliva hamar elaludt, de az ő szemét kerülte az álom.

— Milyen szerencsétlenség, milyen szomorúság —, mondta magában és csodálkozott, mennyire fáj a szíve a gyermek után. Gondolatban felszállt egy villamosra, mely Erzsébetfalvára indult. Nagyokat zökkenve, meg-megállva, lassan haladt előre a kocsí, télovázva, mintha az utat keresné... Valamikor járt már ott. Homályosan emlékezett egy napégette poros utcára, barátságatlan házakra, jobbra-balra épülőfélben lévő házak, vörös port táncoltatót a szél, üres telkek, melyeknek alacsony deszkakerítésén porfede bogáncs kandikált ki. Sívár, szomorú... merre van az a ház? Nem éhes a gyermek? Nem sír? Nem érzi, hogy elszakították az apjától?... Milyen lelkellett ez a lány... Oliva... Gróza, Irma... A szívébe nyilallott: a lelencházba vitte... kitétte az utcára... S látta a gyermeket egy sötét kapualjban; keserves, panaszos sírást hallott, nyögdecslést...

(Folytatjuk.)